



Перед іншим зазначимо, що:

Україна на вихідних 28 червня відзначила День Конституції.

Кількість тих, у кого було діагностовано коронавірус Covid-19 в світі перевищила на цих вихідних 10 мільйонів чоловік, а тих, хто помер від цієї хвороби 500 тисяч.

І та і інша зовсім різні події мають своє певне, але зовсім різне значення для нас, для учасників фінансового ринку України.

Однак, можливо, варто в зв'язку з минулим святом відволіктись від новин і окремо поглянути та економічну та фінансову картину в Україні на сьогодні більш широко.

Та все це після короткого огляду подій на фінансовому ринку.

Український фінансовий ринок.

Значення індексу ПФТС минулої п'ятниці знову не змінилось.

На біржі ПФТС минулої п'ятниці відбулась одна угода по безадресним заявкам з «не індексними» акціями банку «Південний».

Минулої п'ятниці індекс Української біржі «провалився» на 2,0%.

Цей рух відбувся в результатів зниження ціни акцій «Центренерго» на 10,9% до 5,7 гривень за акцію та зниження ціни акцій Райффайзен Банк Аваль на 3,0% до 0,325 гривень за акцію.

Таким же 0,325 гривень за акцію, став і біржовий курс акцій РБА того дня.

Біржовий курс акцій «Центренерго» минулої п'ятниці не сформувався.

Крім шести угод по безадресним заявкам з акціями Райффайзен Банк Аваль та «Центренерго», минулої п'ятниці на УБ відбулось ще три угоди по безадресним заявкам з акціями Миронівського хлібопродукту.

Ціна цих паперів на Українській біржі в той день зросла на 1,3% до 173,2253 за акцію. Таким же став і їх біржовий курс на цій біржі.

Ніяких інших угод з акціями, як і інших значимих змін котирувань в сегменті акцій, минулої п'ятниці на Українській біржі не було.

Обсяги торгів акціями на УБ минулої п'ятниці склали 145 тисяч гривень.

Новини.

Що стосується поточних фінансових новин. Прочитуємо з них, як видається, найбільш важливі для учасників українського фінансового ринку.

Міжнародний банк реконструкції та розвитку (як структура Світового банку) вирішив виділити Україні 350 млн доларів на підтримку економічного відновлення і розвитку. Зазначається, що це перший проект серії позик на підтримку політики розвитку загальним обсягом 700 млн доларів, який підтримує зусилля уряду України в реалізації таких реформ, як: посилення демонополізації та антикорупційних інституцій; зміцнення ринку землі та кредитного ринку шляхом створення прозорого ринку сільськогосподарських земель з відповідними гарантіями захисту; підкріплення системи соціальної підтримки шляхом збільшення розміру пенсійних виплат.

Коментар. Позитивна, але очікувана новина. Рішення Світового банку було давно очікуваним. Воно мало бути прийнятим 26 червня, про що повідомлялось.



61% респондентів, опитаних Київським міжнародним інститутом соціології (КМІС), проти співпраці України з Міжнародним валютним фондом і взяття нових кредитів. Про це свідчать результати опитування. Порівняно з квітнем, частка людей, які виступають проти співпраці з МВФ, збільшилася на 15 процентних пунктів (з 46% до 61%), частка людей, які зараз Україні вважають, що краще співпрацювати з МВФ, отримуючи нові кредити, зменшилася порівняно з квітнем на 8 процентних пунктів (з 32% до 24%).

Коментар. Негативна і дещо не очікувана новина. Співпраця України з МВФ необхідна як для збереження фінансової стабільності країни, так і її поступального руху вперед, про що далі. Видається, що українська влада зараз мало приділяє увагу роз'ясненню ролі Фонду для України. Є критичні зауваження та публікації. Така позиція можлива за умови, якщо країна: 1) може обійтись без кредитів МВФ і пов'язаного з цим фінансування, 2) здатна самостійно проводити виважену макроекономічну політику та реформуватись. Перше в найближчі рік – два дуже сумнівно. Про друге більше – нижче.

Повідомляється про успіхи програми «Доступні кредити 5-7-9%». Банки станом на 22 червня видали 721 кредит на суму 509,4 млн гривень у рамках цієї програми: 57% - у галузі сільського господарства; 17% - торгівлі та промисловості, 6% - промислової переробки. «Тільки за попередній тиждень, з 12 по 19 червня, отримані нові заявки на 1,6 млрд гривень. З них на рефінансування під 0% - на 1,1 млрд гривень. Є 16 банків, які працюють за цією програмою», - заявив міністр розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства Ігор Петрашко. Всього банки отримали 5 097 заявок із пакетами документів на суму 6,4 млрд гривень.

Позитивна новина. Міжнародне рейтингове агентство Fitch зберегло оцінку падіння світового ВВП у поточному році на рівні 4,6%, повідомляється в доповіді Global Economic Outlook (GEO). Це обумовлено явними доказами триваючого посилення економічної активності в останні тижні. У 2021 році Fitch очікує зростання світового ВВП на 4,9%.

Прогноз для економіки Китаю вперше за довгий час був поліпшений Fitch - до зростання на 1,2% з очікуваних у травні 0,7%. Були покращені оцінки для Австралії (до зниження на 2,7% з 5% раніше) і Південної Кореї (до скорочення на 0,9% з 1,2%). ВВП Німеччини, як очікується, в поточному році впаде на 6,3% проти колишнього прогнозу 6,7% через додаткове пом'якшення податково-бюджетної політики. Загалом для Єврозони тепер передбачається скорочення економіки на 8%, а не на 8,2%.

«Ознаки послідовних покращень активності стали яснішими за останній місяць, що надає впевненості у тому, що квітень став найнижчою точкою, викликані коронавірусом рецесії, - вважає головний економіст Fitch Ratings Браян Коултон. - Проте, залишається високим ризик повторної появи вірусу і відновлення загальнонаціональних локдаунів, що може серйозно нашкодити очікуваному відновленню економіки».

«Ми підтвердили прогноз падіння ВВП США на 5,6% після недавнього поліпшення статданих, але, як і раніше, очікуємо скорочення в економіці в другому кварталі на 9,9% у поквартальному вираженні (на 34% перерахунку з кварталу на рік), а недавнє зростання кількості нових випадків захворювання коронавірусом підвищує ризики більш значного зниження», - йдеться в повідомленні Fitch.

Також аналітики агентства погіршили прогнози для економік Бразилії (до падіння на 7% з 6%), Великої Британії (до зниження на 9% проти 7,8% раніше), Мексики (скорочення на 9,1% з проти 7,4% перш), Росії, Туреччини, ПАР і Індонезії.

Тапер переходимо до більш стратегічної частини.

На цих вихідних Україна відзначила День Конституції. День Конституції – це привід поговорити про важливе. Про те, що має велике значення, але що ми можливо упускаємо за щоденним потоком новин та оцінок. Здається варто трохи зупинитись на подіях, які мають стратегічне значення для країни в цілому. Вони, в тому числі, мають і великий вплив на український фінансовий ринок.



Спершу одне зауваження. Дуже хотілось би думати, що наступні рядки не мають будь-якої політичної заангажованості чи якихось суто політичних симпатій. І так це сприймалось. Такий, як кажуть, «був план». Хотілось би, щоб той, хто прочитає текст нижче, будучи об'єктивним, саме так їх і оцінив. Мова йде про ряд ремарок з позицій загальнодержавних інтересів України, як держави, як країни, а не про питання геополітичного вибору українського народу, його політичного вибору в сенсі більшого представлення інтересів певних прошарків населення (бідніших чи багатших), чи про питання певних конкретних особистостей, які зараз займають чи займали високі державні посади (умовно «Іван Петрович» и «Іван Васильович») або ж бізнес-груп, можливо спонсорів окремих політичних сил чи вигодонабувачів зарз в майбутньому чи минулому.

Хотілось би щоб все це було в стороні і тут була лише держава.

Текст нижче – це разом з тим думка і, як всяка думками при всьому дуже великому бажанні, може бути не позбавлена елементів суб'єктивності. Але підкреслимо, хотілось, щиро хотілось, в приведених судженнях бути максимально об'єктивним, максимально рівновіддаленим від всіх «інтересів» крім загальнодержавних, по великому спільних.

За минулий тиждень було кілька подій та наступних повідомлень з негативними оцінками українських політичних фігур від діючої влади. Не хотілось би цьому давати оцінки. В оцінках цих подій та висловлювань можна побачити і справді громадянську позицію журналістів та видань, інформаційних, а також інших людей, які висловлювали свою думку, але, можливо, і спроби знизити рейтинг домінуючої на сьогодні політичної сили перед місцевими виборами і, можливо, на чийсь користь.

Не будемо обговорювати ці події та коментарі. В цьому огляді їм не місце, але є дві тези з цих обговорювань, які варто взяти до уваги. Перша, дрібніша. Не є представники діючої влади принципово набагато кращими за своїх попередників. Для когось це, може бути спірним, але про таке говорилося. І друга. Комуś з конкретних високопосадовців слід менше концентруватись на дрібних питаннях та на тому, щоб здобути якусь популярність, а варто більше сконцентруватись на вирішенні стратегічних питань державного розвитку.

От саме з питань стратегії варто і першу чергу зробити зауваження. Але так само варто трохи згадати і про суспільну думку і оцінки українського суспільства.

На днях довелось почути одну оцінку представника нижньої частини середнього класу України. (Це не придумано, це справді так звучало) Здається людина оцінила ситуацію доволі виважено, хоча не усіма тезами чи відтінками можна повністю погодитись.

Десь, можливо неточно, це звучало наступним чином: «От візьмемо Порошенко. Я можу погодитись з тим, що він не дуже гарна людина (тут ремарка – автор цих рядків, переказуючи ці слова, має сказати, що він не знає особисто Петра Олексійовича, і тому стверджувати цього не може). Але при ньому країна йшла вперед. Не швидко, але йшла. І були зроблені важливі позитивні зміни. Проводились якісь реформи. Була досягнута незалежність Національного банку. П'ять років країна це робила. «Почистили» банківську систему від різного «схематозу». До кризи (мається на увазі коронакризи) банківська система (України) підійшла сильною. А що зараз? Таке враження, що зараз пробують «завернути» все назад. Куди? Знову до ручного управління? Знову, так щоб (Національний) банк робив те, що йому скажуть? Фраза – «видайте кредити під 5-10%». Знизимо облікову ставку, щоб видали такі кредити. Але ж це Україна. А купа ризиків, окрім облікової ставки? Та й хіба можна командувати (комерційними) банками? От завтра, уявімо, вони видадуть такі кредити під 7%. А що далі? Банки через короткий час стануть банкрутами і ви знову побіжите до когось, щоб їх докапіталізували? Та і до держави. Ну скільки разів це вже було в недавній історії України. Чи ми вже забули?»

І людина продовжує: «А друге. Полаємось ми, припустимо, з Міжнародним валютним фондом. Скільки протримаємось? Півроку. Поки вистачить резервів (міжнародних резервів України). А далі що? Залишаться просто включити друкарський станок. Як це було колись. І що – знову інфляція під 100%. А колись було



1000%. Пам'ятаєте? А стратегія. Ну не має у нас власної стратегії (в т.ч. економічної). Та й звідкіля вона візьметься, коли немає економічно грамотних людей. Тому, дійсно, як написав хтось, треба триматись за МВФ. Щоб люди, які розбираються сказали, от треба робити те то й те. А то зупинимось в розвитку, як країна. І що далі?..»

Не будемо продовжувати, хоча був і ще ряд правильних і доречних, як видається, зауважень. Від, на погляд, не дуже професійної людини. Але, здається, суть людиною була викладена вірно. Підсумовуючи коротко:

Зараз в Україні не вистачає кваліфікованих кадрів з точки зору економіки у владі в цілому, і в уряді зокрема. Є на певних позиціях економічно безграмотні люди. Виникає запитання чому? Непросто знайти фахових? У цих людей є для справи якісь інші позитивні риси? (В теорії це можливо) Ще одне. А як не фахові люди на цих посадах з'явилися? Чому? Чи може, фаховим людям важко працювати з діючими політиками? Можливо складно пояснити необхідність якихось правильних кроків чи довести свою правоту?

У владі не видно зараз виразну виважену прагматичну економічну стратегію. Як на середньострокову перспективу, так і на довгострокову. Не чути про якісь конкретні пропозиції, не видно економічних дискусій, обговорень. (Раніше якісь дискусії постійно були, див приклади нижче).

По тій же темі. Є окремі економічні «посили» як, наприклад, оживити економіку України через кредитування. Почасти це правильно. Теоретично правильно. Наскільки масштабним таке кредитування може в дійсності бути – велике питання. Однак, крім того: 1) підхід в цілому несистемний – низькі кредитні відсотки можуть бути лише якоюсь частиною більшої економічної програми, 2) видається навіть в середньостроковій перспективі «дотиснення» банків з позицій низьких ставок може бути доволі небезпечним з позицій стійкості банківської системи в цілому, як і окремих фінансових установ.

Складається враження, що ряд важливих досягнень минулих років, як то незалежний Нацбанк, зараз влада щонайменше поставити під сумнів або ж навіть пробує знищити. Можливо, – це враження неправильне. (Якщо є таке бажання невідомо від чого воно йде - чи від нерозуміння позитивного значення досягнення незалежності НБУ, чи від бажання, «всім самому командувати»). Чи, може, це в чийось особистих інтересах)

Повернемося до новин:

Знову: «61% респондентів, опитаних Київським міжнародним інститутом соціології (КМІС), проти співпраці України з Міжнародним валютним фондом і взяття нових кредитів. Порівняно з квітнем, частка людей, які виступають проти співпраці з МВФ, збільшилася на 15 процентних пунктів (з 46% до 61%), частка людей, які зараз Україні краще співпрацювати з МВФ, отримуючи нові кредити, зменшилася на 8 процентних пунктів (з 32% до 24%)».

Чи слід взяти це до уваги політикам? Звичайно. Тримати в умі. Та чи слід політикам керуватись цією думкою? Видається - категорично ні. Прості люди не розуміють, що дешеві кредити МВФ заміщують дешеві кредити, термін яких закінчується, і які треба повертати. І вони не розуміють, що питання кредитів постане, як кажуть, «по-любє». Де їх взяти, по яким ставкам? Або ж «включати друкарський станок». Вони не знають, що буде, якщо кредитів не буде взагалі. І те, що люди цього не розуміють, а велика проблема існує, мають розуміти політики.

Прості люди також не розуміють, що реформи, на яких настоює МВФ, в цілому дуже корисні та необхідні для країни. Вони корисні і для них самих в перспективі і для їх дітей та внуків. Звичайно, враховуючи негативний досвід приватизації, комусь, наприклад, не хочеться віддавати землю в приватні руки. Не хочеться віддавати її іноземцям і «ставати колонією». Можливо, за рядом запропонованих рішень в неявному вигляді присутнє бажання іноземців «поставити Україну під контроль». А може й ні. З цим слід розбиратись. Політикам.

А чому тим політикам в Україні, що хочуть щось корисне для країни зробити працювати складно і складніше, ніж в інших країнах. Видається тому є ряд причин:

Український народ по своїй природі не любить владу. Це його національна риса. Як писав ще Микола Гоголь: «А що мені Голова. Я сам собі голова». Є схоже, але трохи інше. «Махновщина». Це також наше. Ми в Україні



любимо демократію в її може більше крайніх проявах. Не слухати владу, не дуже виконувати закони. Корикувати закони.

Економічні реформи майже завжди болючі. Для будь-якої країни. І Україна тут не виняток. А є ще й втома від реформ. Якщо більш короткостроковий – це простіше. Довший – важче. Це німці, німецький народ, зміг після Другої світової війни більш-менш свідомо витримати десятиріччя непростого життя, яке принесло свої плоди у вигляді зараз дуже потужної економіки. Є поляки, які в силу свого патріотизму, теж витримали не так давно непопулярні, болючі економічні реформи. Але далеко не всі народи мають таку свідомість та терпіння. Є, наприклад, громадяни Франції, яким зараз важко прийняти для себе особисто дуже необхідну для країни реформу ринку праці. Нашій же країні, якщо ми бажаємо чогось досягти, – ще й ти та йти вперед.

Є ще один дуже важливий чинник, який варто згадати. Це дуже малий прошарок «середнього класу» в Україні. І це зараз дуже шкодить українськими політикам. Саме думка цих людей в розвинутих країнах відіграє велику стабілізуючу роль і позитивно впливає на державну політику. Їх голос, зазвичай, звучить сильніше, ніж маси населення з меншими статками, незважаючи на дещо меншу чисельність середнього класу у відсотках. (Хоча й про бідніші верстви також не варто забувати). Саме ця категорія суспільства яка набагато краще розбирається в політиці та економіці, мала б сказати своє слово на захист мудріших політиків. Але в силу малої чисельності цей голос звучить слабо.

Є й поділ України на симпатії по геополітичних симпатіях, що, хоча менш важливо може ослаблювати «економічну свідомість» українського народу. Можливо, фактор «націоналістичного» патріотизму у німців та поляків, зіграв свою позитивну роль в «терпінні» цих народів при проведенні економічних реформ, а також, що не менш важливо, в економічній активності населення підприємливості та працьовитості. Підприємливість в хорошому сенсі цього слова – це те, чого дуже не вистачає Україні для економічного зростання та не тільки. Однак, це інша особлива тема.

Та, повертаючись до політиків.

Гарний український державний діяч не заслужить на цьому етапі розвитку нашої держави ані великих аплодисментів, ні слави. Якщо хтось думає, що це можливо – то він неправий. (Про державного діяча мається на увазі відома фраза Д. Кларка «Політик думає про вибори, а державний діяч про наступне покоління».)

Якщо хто хоче популярності та народної любові – тоді йому на сцену, чи в кіно, чи на подіум.

Звичайно, не варто даремно витратити «політичний капітал» (тобто певну довіру серед народу), варто цей «політичний капітал» підтримувати, діючи в рамках розумного. Якщо ж його витратити «по-крупному» (а здається для справжнього українського державного діяча на цьому етапі, це неминуче), то варто робити це для якоїсь хорошої справи, якихось необхідних для «української перспективи» кроків.

Повертаючись до особистостей кількох попередніх років.

Арсеній Петрович Яценюк, приніс в жертву свою політичну кар'єру заради вкрай необхідних заходів, які принесли макроекономічну стабільність в країну. Не все він робив правильно в той час, коли був прем'єром. Були і великі помилки. (Ну для учасників місцевого ринку акцій, це, наприклад, питання «Укрнафти») До подій 2014 року особистість Арсенія Петровича викликала у декого роздратування, у декого насмішку. Але коли він пожертвував своєю політичною кар'єрою заради потрібної справи, то цим він заслужив на повагу. Багато простих і не зовсім простих людей його зненавиділи, але він зробив те, що тоді було треба.

Ненавидить багато людей і Петра Олексійовича Порошенка. Багато людей і багато за що. Частина українського суспільства за його різку антиросійську позицію, яка десь занадто сильно поділила населення країни по симпатіям. За певне сприяння небідним людям (яке можливо тоді було необхідне, і в тому числі з точки зору країни в цілому для уникнення корпоративних дефолтів). Цей список можна продовжити. Але більше всього Петра Олексійовича не любить народ, здається, за дуже необхідні економічні та політичні реформи, які робились при його каденції. Але ж в цілому вони були дуже необхідними та позитивними. Десь



KINTO

причиною їх різкого негативного впливу на людей був конфлікт на Сході України, який з точки зору економіки та фінансової стабільності країни потребував дуже великої девальвації гривні, а значить тимчасового дуже серйозного збідніння народу. Але девальвація гривні була необхідна, хоч і набагато меншій мірі, і без бойових дій на Сході країни. Чи скоріше, не девальвація а гнучкий курс валюти та мудра економічна та фінансова політика. Але було і інше, необхідне, що також не люблять Порошенка. Хтось загадає ціни на газ. Хтось - банкрутство якогось кептивного банку чи слабого банку (наприклад «Дельта банку»), де у нього був депозитний вклад, хтось щось інше. В Україні в той час відбулись і інші економічні та політичні реформи, які були необхідні – зроблені, чи початі, чи до яких були спроби, як земельна реформа, яка не відбулася.

І тому, коли мова йде про його Порошенка кримінальне переслідування, це викликає у багатьох раціонально мислячих представників не дуже чисельного, але все ж існуючого середнього класу країни, різко негативну реакцію. Людина і так пожертвувала десь своїм ім'ям заради, серед іншого, правильної і великої цілі поступального руху України вперед, і що? Її ще й «добивають»? Та чи є це правильним? Чи є для цього великі підстави? Чи дійсно Порошенко зробив такі великі злочини, що його треба тягати по судах? Чи постійно на допити? Ні. Як кажуть, якщо зробив, то зробив. І тоді він має відповісти по закону. Але поки цього не видно. А може ми будемо просто мстити будь-якому державному діячу, який робив щось дуже необхідне для країни, але не дуже популярне? Чи просто який нас образив? Чи менше «напрацювали» на переслідування попередні президенти країни? Питання «проваджень», це не питання лише Порошенка. Воно ставиться не лише його прихильниками чи «фанатами». Це питання: 1) великого державного інтересу України, саме як держави, як дуже важливої інституції, яка має бути сильною, 2) елементарної справедливості.

Якщо ж говорити про геополітичний вибір і десь антиросійську позицію п'ятого президента країни, то слід врахувати дві обставини: 1) Петро Олексійович отримав свій високий мандат від багато в чому від націоналістично налаштованої і різко прозахідної частини українського суспільства, і він відобразив інтереси цієї частини населення країни, 2) це питання слід розглядати в політичній площині, через зміну влади, а не якимось по іншому.

Чому згадувати про Яценюка та Порошенка?
Спершу для відтінків. Окремі штрихи чи приклади.

Згадаємо пенсійну реформу, яку вдало провів Володимир Борисович Гройсман. Ця реформа стабілізує державні фінанси. Що погано? Що на ній настоювали не місцеві українські стратеги, як мало б по ідеї бути, а МВФ. Що добре. Вдало всіх переконали і, знайшли нестандартний дуже вдалий шлях добровільного продовження роботи за межами пенсійного віку. І це працює. Дуже здивували цим МВФ в позитивному сенсі цього слова.

Згадаємо зменшення ставки ЄСВ. Питання підняте і вирішено діючою на той момент владою всупереч запереченням МВФ. Ініціатором виступала Ніна Петрівна Южаніна, тоді голова Комітету Верховної Ради України з питань податкової та митної політики. МВФ заперечував не в принципі, а по розміру скорочень. «Країна отримала дуже чіткий дефіцит Пенсійного фонду - 145 млрд грн, а пошук джерел його покриття став одним з ключових питань під час візиту місії МВФ», писали трохи пізніше оглядачі. Однак, в принципі питання зменшення податкового тиску на фонд оплати праці для детінізації доходів в Україні було поставлене Южаніною дуже правильно.

Згадаємо велику дискусію і бажання Петра Олексійовича ввести в Україні податок на виведений капітал. Правильно, що дискусія коло цього велась довго. Правильно, що звернули увагу на недоотримання державних доходів, і аналізували шляхи вирішення цієї проблеми. Правильно, що обговорювали це з експертами МВФ. Адже при великих боргах країни ще й недоотримання доходів – серйозна проблема.

Знову повторимось. Чому так багато писати про Яценюка та Порошенка?
Тому що велике питання стратегії існує і сьогодні.



KINTO

ЩОДЕННИЙ ОГЛЯД РИНКУ АКЦІЙ

Чи є спроби зробити щось правильне і потрібне країні зараз? Так є. Наприклад земельна реформа. Але як пройде ця реформа? Чи не треба робити ще й щось інше.

Можливо, те що долучили Міхеїл Саакашвілі допоможе. Якби там не було, а в свій час він дав поштовх для розвитку Грузії. Але знову таки, наприклад, зараз він говорить про податок на виведений капітал, який Петро Олексійович хотів впровадити. Для України, як вважає багато експертів – це питання спірне.

Це, раз повторимось:

Є питання зрілості країни, здатності України, як держави, її політиків самостійно (мається на увазі і залучаючи власних експертів) виробляти стратегію, в тому числі економічну. Яка б була направлена саме на рух країни вперед. Наявність таких політиків та експертів в країні. В цьому і незалежність країни. Уміння формулювати задачі. Уміння, що надзвичайно важливо, політиків, людей, які приймають та впроваджують рішення оцінити правильність запропонованих кроків. Уміння слідувати ним. Кажучи на чистоту, в Україні дуже багато людей, які вважаються чи вважають себе фахівцями, але які такими насправді не є. Нерідко такі люди активно пропагують дуже шкідливі речі, а політики їх слухають. Чи приймають рішення нікого не слухати.

Питання уміння правильно оцінити (і більшості випадків по хорошому правильно) пропозиції зовнішніх експертів: МВФ, ЄС, пропозиції інших МФО, експертних груп і тому подібне. І знову таки ці розумні пропозиції впроваджувати.

Взагалі є питання продовження реформ в Україні економічних, чи інших, як то судова. І, в тому числі, продовження реформ непопулярних, іноді спірних для того, щоб країна наздогнала в своєму хай поки не економічному, а політичному розвитку більш розвинуті країни. До речі, це створить передумови і для прискорення росту економіки.

Популярності українських політиків. Її збереження чи її втрати. І в першу чергу політиків, як хочуть стати справжніми державними діячами, а не просто бути політиками «для галочки», для портретів чи фотографій на стіні та, можливо «заробити» трохи грошень на своїй посаді, догодивши своїм впливовим спонсорам. Останнє ж зовсім не протипоказано, якщо немає при цьому грубого порушення закону і що також дуже важливо по-крупному (не в дрібницях) державного інтересу.

Відзначивши, День Конституції, ми говоримо про привід згадати державну стратегію. Адже коли вона є і правильно реалізується, значить бути і економічному розвитку країни, зростанню економіки і фінансовій стабільності в країні.

Потік новин в наших оглядах правильно розглядати з точки зору певних тривалих «ліній», які дають широкую картину для прийняття інвестиційних рішень. А окремі «лінії» мають вписуватись в ще більш широкую картину наявності певних об'єктивних незалежних обставин та з ними ще й державної економічної стратегії, власної чи привнесеної ззовні. Або її відсутності. За наявності її позитивних сторін чи помилковості.

Повертаючись до місцевого ринку акцій.

Провал місцевого фондового індексу минулої п'ятниці був доволі несподіваним. Тут є протиріччя між тим, що відбувається на світовому ринку та графічною картиною в індексі. В першому стабільність, в другому зниження. Тому побудувати очікування по майбутній динаміці до певної міри складно. Хотілось би, щоб наступний рух індексу Української біржі був принаймні «в боковику». Але як буде, чи буде це сказати з певністю важко.

вул. Сагайдачного, 25-Б, 3 поверх, тел.: 044 246 73 50

Звертаємо Вашу увагу на те, що ця інформація є власністю ТОВ «КІНТО, Лтд» та відображає бачення ситуації на фондових ринках фахівцями компанії. ТОВ «КІНТО, Лтд» не надає жодних гарантій стосовно реалізації прогнозів та рекомендацій, викладених у цьому документі, та не бере на себе відповідальності за будь-які можливі наслідки використання цієї інформації, включаючи фінансові втрати, але не обмежуючись ними. Наведену інформацію в жодному разі не можна розглядати як рекомендацію на купівлю чи продаж цінних паперів, вона призначена лише для Вашого використання. Цю інформацію ТОВ «КІНТО, Лтд» надає за власний кошт, тому ця інформація в повному обсязі та в усіх частинах є об'єктом власності, володіння, користування та розпорядження ТОВ «КІНТО, Лтд».